(పదిహేనేళ్ళ క్రిందట పాఠకుల్ని ఉర్రూతలూగించిన నవల)

ఈ నవల చదవబోయే ముందు 'కౌముది' పాఠకులకి ఒక విశేష సమాచారం. ఏ రచనకైనా సార్థకత లభించేది నిర్దేశిత పాఠకుల హృదయాలని చేరినప్పుడే విద్యావంతులు, ఆలోచనాపరులు, మేధావులు ఐన పాఠకలోకాన్ని చేరడమనేది ఏ రచయితకైనా లభించే విశిష్ట గౌరవం. 'ఎర్రసీత', 'సాయంకాలమైంది' నవలాభిమానుల్లో ఈ వర్గాల వారితో బాటుగా, ఒక ప్రత్యేకమైన అభిమాని కూడా ఉన్నారని మారుతిరావుగారికి నాలుగేళ్ళక్రిందట అందిన ఒక ఉత్తరం ద్వారా తెలిసింది. ఆ అభిమాని కరడుకట్టిన హంతకుడుగా ముద్రవేయించుకుని చెర్లపల్లి జైలులో శిక్షననుభవిస్తున్న (ఆ ఉత్తరం వ్రాసినప్పుడు) ఒక ఖైదీ!! ఆ ఉత్తరం పూర్తి పాఠాన్ని క్రిందటి సంచికలో చదివారు కదా. ..అందులో మాస్క్ చేసిన భాగాలని ఇదిగో క్రింద ఇస్తున్నాం..!

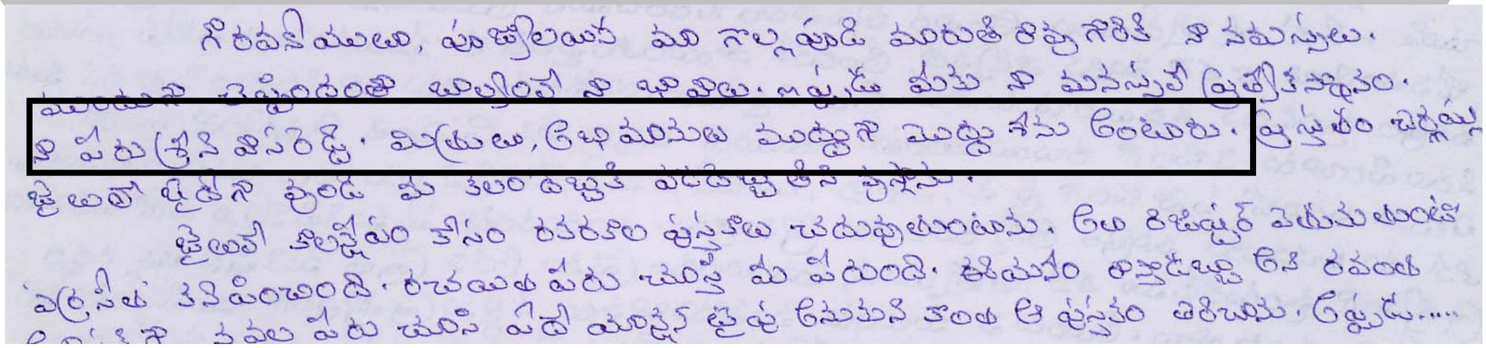
గౌరవనీయులు, పూజ్యులైన మా గొల్లపూడి మారుతీ రావు గారికి నా నమస్సులు.

జైలులో కాలక్షేపం కోసం రకరకాల పుస్తకాలు చదువుతుంటాము.

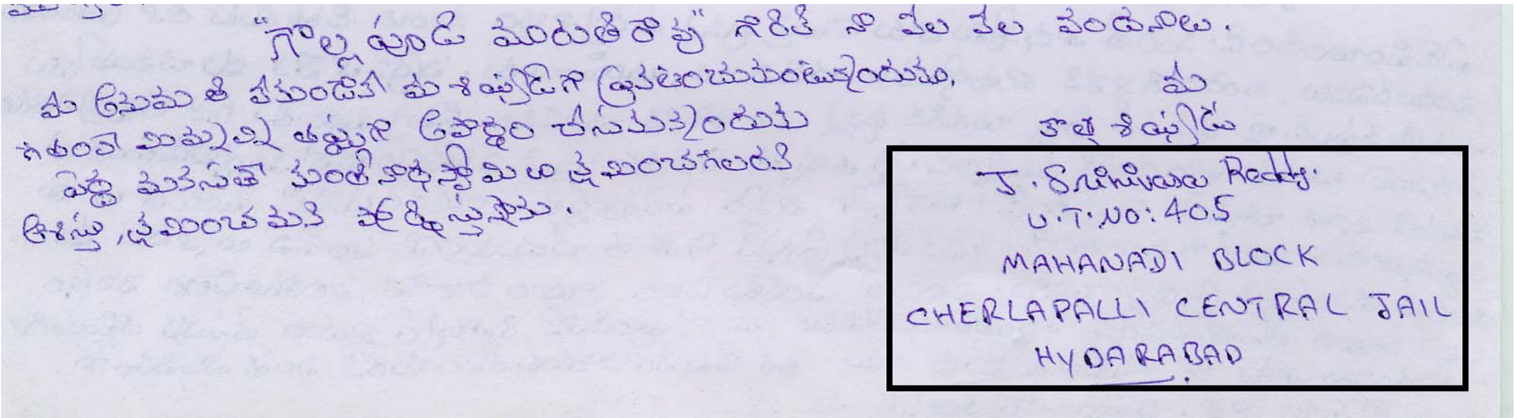
గొల్లపూడి మారుతీరావు గారికి నా వేల వేల వందనాలు.

J. Srinivasa Reddy.
U.T. NO: 405
MAHANADI BLOCK
CHERLAPALLI CENTRAL JAIL
HYDARABAD

(గత సంచిక తరువాయి)

2

ఎర్రసీత నల్లగా ఉంటుంది. తనకూతురు ఎర్రగా ఉండాలని ఆమె తల్లి కల. తీరా సీత పుట్టాక అది తీరదని వాళ్ళమ్మ తేల్చుకుంది. ఆ కాన్పులో ఆవిడకి బిడ్డసంచి కూడా తీసేశారు. కనక పుట్టిన నల్ల సీతని చూసుకుంటూ పేరులో ఎర్రదనాన్ని కలుపుకుంది. ఎర్ర సీత పుట్టుకలోనే ఆమె జీవితంలో ఏర్పడిన మొదటి విపర్యమయం ఇది.

ఎర్రసీత మరో ఆరునెలలకి పుడుతుందనగా వాళ్ళ నాన్న జాలయ్య సాలూరు నుండి మచ్‌ఖండ్ ప్రాజెక్ట్‌కి వచ్చాడు. ఆ రోజుల్లో ప్రాజెక్ట్ ఆఫీసర్లంతా టౌన్‌షిప్‌లో ఉండేవారు. చిన్న చిన్న పనులు చేసుకునే వాళ్ళంతా ఒనకడిల్లీలో ఉండేవారు - చిన్న ఇంటి వెనక తడికలు కట్టిన వసారాలో చిన్నమ్మ సిబ్బంది ఇళ్ళల్లో పాచి పని చేసేది. జాలయ్య రోజూ కాలి నడకన ఒనకడిల్లీ వెళ్ళి పనిచేసేవాడు. ప్రాజెక్ట్ దాకా దాదాపు ఇరవై మైళ్ళు పైన నడక. తను పాచి పనిచేసే ఇళ్ళలోనే రెండు పూటలు అన్నం సంపాదించేది. జాలయ్య కూలి, తన జీతం పైఖర్చులకి మిగిలేవి.

టౌన్ షిప్పు చాలా చిన్న - ప్రపంచం. మచ్‌ఖండ్ ఒరిస్సాలో చేరినా అంతా తెలుగు కుటుంబాలే, ఉన్న ఒరియా కుటుంబాలూ తెలుగు మాట్లాడగలిగిన వాళ్ళే. ఊరంతా కలసి నాలుగు వందల మంది కంటే ఉండరు. ఏ ఇంట్లో కొబ్బరికాయ పడినా ఊరంతా తెలుస్తుంది. అందరికీ ఒకే దేవుడు - అంతా కలసి కోరి ఏర్పాటు చేసుకున్న జగన్నాధస్వామి ఆలయం. డుడుమా జలపాతం పక్కనే - కాస్త దూరంగా - ఆనకట్ట. ఆనకట్ట దాటగానే ఆంధ్రప్రదేశ్. కొన్నాళ్ళక్కడ చిన్న తనఖీ ఉండేది. క్రమేపీ తనఖీ ఉద్యోగులూ, పోలీసులూ కూడా ఆ ప్రాంతంలో భాగమై పోయారు. ఆంధ్రా వైపు పోరగా పోరగా - చిన్న పాఠశాల ఉంది. దాన్నే మెల్లగా ఇంటర్మీడియట్ వరకు పెంచారు - ఇది మచ్‌ఖండ్ తెలుగువారికి వరప్రసాదం. అటువేపు నడిచినప్పుడల్లా పిల్లలు "శ్రీ రాముని దయతోడను -" పద్యం చదువుతూంటే మాతృభాషని మరిచిపోనందుకూ, ముందు తరానికి ఆ భాషని బాధ్యతగా అందిస్తున్నందుకూ పెద్దలు ఆనందిస్తారు. అయితే ఇక్కడికొచ్చే మేష్టర్లంతా గతిలేక, ఇష్టంలేక వచ్చే వాళ్ళే. వచ్చిందగ్గర్నుంచీ వెళ్ళిపోడానికి ప్రయత్నించే వాళ్ళూ, సెలవుల్లో ఇళ్ళ దగ్గరే ఉండేవాళ్ళు ఎక్కువ. గట్టిగా బెదిరిస్తే చదువుకునేవాళ్ళకి, చెప్పేవాళ్ళకి మధ్య చదువుకి పెద్ద వ్యత్యాసం కనిపించదు.

ఊళ్ళోకి తెలుగు పేపర్లు వస్తాయి. ఊరికి కాస్త దూరంగా చిన్న బంగళా కట్టుకున్న తెలుగు తెలిసిన ఒరియా కంట్రాక్టరు నిషిత్ నాయక్‌కి ఓ ఇంగ్లీషు పేపరు వస్తుంది.

సంవత్సరానికి తప్పనిసరిగా శ్రీరామ నవమికి వసంత నవరాత్రి ఉత్సవాలు జరుగుతాయి. ఆ సమయంలో విజయనగరం నుంచి రెండు మూడు పులి వేషాలూ, ఓ భామాకలాపం, ఓ సాని మేళం వస్తాయి. ఒరియా నుండి ఓ డాన్సు బృందం వస్తుంది. ఇంతే ఆ చిన్న ప్రపంచంలో కాస్త పాటి ఆట విడుపు. ఆ ఊరు పొద్దున్నే నాలుగు గంటలకి లేస్తుంది. పచ్చి వెదుళ్ళ వాసనా, పట్టపగలే వెలుగుని మరిచిపోయిన కీచురాళ్ళ ధ్వనీ వినిపిస్తుంటుంది. నడిచే వాళ్ళు ఒనకడిల్లీ దాకా నడుస్తారు పనులకి. కాస్త పెద్ద ఉద్యోగులు లారీల్లో వెళతారు. ఏమైనా పదయేసరికి ఊరంతా ఖాళీ అయిపోతుంది. కాస్త నదురుగా ఉన్న నలుగురు మగాళ్ళు - రోడ్డు మీద నిలబడి ఇళ్ళపేర్లు చెప్పి మరీ దోపిడి చేయగలిగినంత ఖాళీగా ఉంటుంది ఊరు. ప్రాజెక్టుకి వెళ్ళే రోడ్డు మొగిలో బెహరా టీ దుకాణం. ఇంట్లోనే కిరాణా సామాన్లు, బియ్యం, చింత పండు, సమస్తం అమ్మే కళింగ కోమటి మాధవరావు దుకాణం. ఊరికి కాస్త దూరంగా తన పాకే చిన్న సారాదుకాణం చేసుకున్న పంతంగి ఇల్లు. పంతంగి ప్రాజెక్టు తొలిరోజుల్లో భర్తతో సునాబెడ నుంచి వచ్చింది. ఆమెలో స్త్రీకి ఉండాల్సిన ఏ లక్షణాలూ - రూపులో, మాటలో, స్వభావంలో - ఉండవు. రెండేళ్ళ తర్వాత ఓ రాత్రి చెప్పా చెయ్యకుండా ఆమె భర్త పారిపోయాడు.

ఎక్కడికి పారిపోయాడో, ఎందుకు పారిపోయాడో ఎవరికీ తెలీదు. అప్పటి నుండి వంటి చేతిమీద సారాదుకాణం నడుపుకు వస్తోంది. పంతంగి పాడేరు, అరకు, ఇటు కోరాపుట్ నుండి వచ్చే ఇసుక, సిమెంటు లారీల డ్రైవర్లు, క్లీనర్లు, కూలీలూ, కళాసీలు - అందరికీ సమాధానం చెప్పగల స్తోమతు ఉన్న మనిషి. మనిషి ఆకారంలో ఉన్న పరుషత్వం ఏ కోశానా స్వభావంలో లేని మనిషి. అవసరంలో ఉన్న వాళ్ళకి సారాకి అప్పివ్వడం దగ్గర్నుంచీ, ఖాయిలాపడిన వాళ్ళకి డబ్బు సాయం చెయ్యడం దాకా పంతంగికి పేరుంది. కొందరు డ్రైవర్లు ఆమె దగ్గర డబ్బు దాచుకుంటారని కూడా ప్రతీతి. బాగా హుషారుగా ఉన్నప్పుడు - తను కూడా నులక మంచం వేసుకు తాగి - పారిపోయిన భర్తకోసం శోకాలు పెడుతూ ఏడుస్తుంది. ఆ ఏడుపు పాటలాగా ఉంటుంది. ఆ భాష దాదాపు ఎవరికీ అర్థం కాదు. ఆమె ఎడమ బుగ్గలో ఎప్పుడూ బరంపురం కారా ఉండాల్సిందే - నిద్రపోయేటపుడు కూడా - నిద్రలో కూడా - అప్పుడప్పుడు పళ్ళు ఆ కారాన్ని కదుపుతూ ఉంటాయి.

మచ్‌ఖండ్ సముద్ర మట్టానికి కాస్త ఎత్తుగా ఉన్నా, చుట్టూ కొండల వల్ల వేడిగా ఉంటుంది. సంవత్సరంలో వర్షాలు దాదాపు ఆరునెలలు కురుస్తాయి. వర్షాల కారణంగానే పాడేరు దగ్గర ప్రారంభమైన చిన్ననది బలం పుంజుకుని మచ్‌ఖండ్ దగ్గర ప్రాజెక్టుని ఏర్పరిచే స్థాయికి ఎదిగింది.

ఈ నేపథ్యంలో సీత పుట్టి పెరిగింది. సీతకి చదువుకోవలసిన అవసరాన్ని కాని, ఆలోచన కాని ఎవరూ కలిగించలేదు. సీత పుట్టిన కొత్తలోనే చిన్నమ్మ కూతురు పెంపకానికి ఎక్కువ సంపాదన కావాలని గడుసుగా మొగుడిదీ, తనది ఆదాయం మిగిల్చి - ఓ గేదెని కొన్నది. ఆ గేదె, సీత ఒకే రకంగా పెరిగారు మచ్‌ఖండ్‌లో. గేదెకి నీళ్ళు పోసి, గడ్డితో కడిగి, అదే చెట్టు కింద సీతకి సున్నితో స్నానం చేయించేది చిన్నమ్మ. గేదెకి కుడితి తినిపిస్తూ - సీత అంబలి తాగేది. గేదెని అడివిలోకి దాణాకి తిప్పడం సీత చిన్నతనం నుంచి జ్ఞాపకం. సీత పసితనం జ్ఞాపకాలలో ఒకటి - మధ్యాహ్నం ఎండ చుర్రుమనిపించే దాకా గేదె మీద వెల్లకిలా పడుకోడం. ఏ ముళ్ళతీగో జుత్తుకి తగిలి లాగితే తెలివొచ్చేది. చింతల మధ్య నుండి సన్నగా రాగం తీసే గాలి, ఎండిన ఆకుల గలగలలు. పేరు తెలీని పిట్టల అరుపులూ - ఇవన్నీ సీతకి చిన్ననాటి నేస్తాలు. అమ్మ ఇచ్చిన ఉడికించిన చిలగడ దుంపని పరికిణీ చివర ముడి విప్పి తింటూ చెట్లమీద కూర్చునేది ఒంటరిగా. ఆ టౌన్‌షిప్‌లో ఉండడానికి ఎక్కువ పశువులూ లేవు. పశువుల కాపర్లూ లేరు. ఉన్న వాళ్ళంతా ఒనకడిల్లిలో ప్రాజెక్టు పనికి వెళ్ళేవాళ్ళే.

చుట్టూ ఉన్న ప్రపంచంలో స్నేహితులు దొరకనప్పుడు - ఏ చదువూ రాని, పశువులు కాచుకునే ఆడపిల్ల తనలోకి తాను చూసుకోవడం నేర్చుకుంటుంది. తనలో తాను మాట్లాడుకోవడం అలవాటు చేసుకుంటుంది. తన చుట్టూ ఉన్న చిన్న ప్రపంచంలోనే కొత్త అందాలు వెదుక్కోవడం అలవరచుకుంటుంది. ఉన్నట్టుండి అల్లుకునే మేఘాలూ, వర్షానికి ముందు రేగే పచ్చి ఇసుక వాసనా, వింత రంగులతో ఎగిరే సీతాకోక చిలకలూ, ఎండి రాలిపోయిన పక్షి గూళ్ళూ, వేసవి కాలంలో తాటి ముంజెలూ, శీతాకాలంలో పిచ్చి పువ్వులు అన్నీ, అన్నీ సీతకి నేస్తాలు. ఇవన్నీ కవి హృదయంలో రంగుల కలల్ని సృష్టించవచ్చు. కాని ఓ చదువు రాని... సీత మనస్సులో...

చిన్నతనంలో తనతో పెరిగిన గేదె చచ్చిపోయి, మరో కొత్త గేదెని చిన్నమ్మ కొన్నప్పుడు - సీతకి పరికిణీలు కొని పెట్టింది. అంత వరకు సీతని అంతా ఎర్రమ్మ అని పిలిచే వాళ్ళు. పంతంగి అయితే 'వెర్రమ్మా' అనేది. అయితే సీత వెర్రిదేం కాదు. ఆమె మనస్సులో, మాటల్లో చెప్పడానికి వీలుకాని రంగుల కలలేవో రూపుదిద్దుకుంటున్నాయి.

పన్నెండో ఏట - మిట్ట మధ్యాహ్నం గేదెని మేపుతుండగానే సీత పెద్ద మనిషి అయి, చెట్టు కింద ఏడుస్తూ కూర్చుంటే వెర్రమ్మని మొదట కనిపెట్టింది పంతంగే. సీతని ఇంటికి తీసుకొచ్చి స్నానం చేయించి, మొదటిసారిగా చిన్నమ్మ సిల్కు చీరె కట్టి, జడ నిండా అడివి పువ్వుల్ని పెట్టి, చిమ్మిలి దంపి పదిమందికీ పంచి పండగ చేయించింది పంతంగే.

"అయ్యో ముండా! ఈ పెపంచకంలో ఎలా బతుకుతావే?" అంటూ చిన్నమ్మ ఆనందంగానే కూతుర్ని కావలించుకుని ఆనంద బాష్పాలు రాల్చింది.

అడివి పువ్వుకి ఉన్న అందం తోటలో పువ్వుకి రాదు. ఆ పువ్వులో పొగరు, సహజత్వం, నిగారింపు, నిర్లక్ష్యం - ఇన్ని కనిపిస్తాయి. సీత చక్కగా వికసించిన అడివి పువ్వు. ఆమెలో అందరూ చూస్తుండగానే, ఆడవాళ్ళు బుగ్గలు నొక్కుకుని - రెండోసారి చూసేలాగ - స్త్రీత్వపు లక్షణాలు దూసుకుని నిలదొక్కుకున్నాయి.

సీతకి పధ్నాలుగు వచ్చేసరికి మగాళ్ళు రెండోసారి చూసేలాగ, ఆడవాళ్ళు చూసి ఈర్ష్య పడేలాగ - ఏపుగా పెరిగింది. ఆ తర్వాత చిన్నమ్మ ఎన్నడూ కూతుర్ని 'ఎర్రమ్మా' అని పిలవలేదు. 'సీతా' అనే పిలిచింది. ఆ రోజుల్లోనే - సీత జ్ఞానం తెలిసినప్పట్నుంచీ అలవోకగా వాడే అయిదారు బూతుల్ని దగ్గర కూర్చోబెట్టుకు మానిపించింది చిన్నమ్మ.

వాళ్ళ నాన్న చొక్కాలు సైజు చేసి కుట్టించి కూతురికి ఇచ్చేది కొన్నాళ్ళు. ఇప్పుడిక రవికెలు కుట్టక తప్పలేదు. పాత చీరెలు తీసి ఐదారు కుట్టింది.

ఆ ఊళ్ళో ఇంజినీరు గారికీ, ఓవర్సీరు గారికీ ఉదయమే గేదెల్ని తీసుకెళ్ళి పాలు పితికి రావాలి. ఆ పని ప్రతీరోజు సీతది. ఓవర్సీరు గారి అమ్మాయి నందిత దగ్గర మొదటిసారిగా తెలుగు పాఠం విన్నది సీత.

పాలు పితికే సమయంలో ఆ పిల్లా తనతో రోడ్డు మీదే కూర్చుని - తన చేత అక్షరాలు రాయించింది. నిజానికి నాలుగు - ఎర్రసీత. అది సీత ఊహించకుండా, ఆశించకుండా ఆమెకి జరిగిన అక్షరాభ్యాసం. పది అయిపోగానే నందిత పై చదువుకి వాళ్ళ అమ్మమ్మగారింటికి విజయనగరం వెళ్ళిపోయింది.

ఇప్పుడిప్పుడు ఒంటరితనం విసుగు కలిగిస్తోంది. చుట్టూ ఉన్న ప్రపంచం తన అందానికి 'కురచ' అయినట్టనిపిస్తోంది. శరీరంలో నరాలు పీకుతున్నాయి. ఎందుకని? ఏం జరుగుతోంది?

సమాధానం ఆ వేసవిలోనే సీతకి స్పష్టంగా తెలిసొచ్చింది. అది ఆమె జీవితంలో పెద్ద మలుపు కాబోతుందని ఆమెకి తెలీదు.

3

జగన్నాధ స్వామి గుడిని ఆనుకుని చిన్న గుట్టమీదకి రోడ్డు పోతుంది. రోడ్డుకి రెండు వేపులా దట్టంగా చెట్లు, గుట్టమీద - దాదాపు టౌన్‌షిప్‌కి కిరీటంలాగ అందమయిన గెస్ట్ హౌస్ కట్టారు బ్రిటిష్ వారి రోజుల్లోనే. ప్రాజెక్టు పని జరిగే రోజుల్లో ఆఫీసర్లు వచ్చి ఉండడానికి అనువుగా కట్టిన విడిది అది. రోడ్డు మీద నుండి కింద పవర్‌హౌస్ దాకా నడిచే వించ్‌ని నిర్మించేటప్పుడు శామ్యూల్ స్విఫ్ట్. ఆయన భార్య రోసలీన్ అక్కడే ఉండే వారని ప్రత్యేకంగా చెప్పుకుంటారు.

ఆ రోజుల్లో రోసలీన్ ఇక్కడే - ఇండియాలోనే కూతుర్ని ప్రసవించిందట. ఆ కూతురికి ఆ ఇంగ్లీషు దంపతులు స్వతంత్ర అని పేరు పెట్టారు. ఇండియాలో పుట్టిన స్వతంత్ర - క్రమంగా పెరిగి ఇంగ్లండు చేరేనాటికి స్వాత్ అయింది. ఏమయినా ఇది అక్కడ పలుకుబడిలో ఉన్న కథ - కథ కాదు నిజం.

గెస్ట్‌హౌస్ గురించి ఎప్పుడు ఆలోచించలేదు సీత. నిజానికి అవసరమూ రాలేదు. ఎప్పుడయినా గేదె జగన్నాధ స్వామి ఆలయం పొలిమేరల్లో తిరిగినప్పుడు - గెస్ట్‌హౌస్ అరుగు మీద నిద్రపోయేది. అక్కడి వాచ్‌మేన్ - నాళయ్య చల్లటి ముంజెలు ఇచ్చాడు ఒకసారి.

ఓ రోజు గేదెని సాయంకాలం ఇంటికి మరలించుటకు వచ్చి చాటకి కట్టింది. ఈత చెట్టు కింద చాలామంది గచ్చకాయలు ఆడుతున్నారు. వెళ్ళబోతూంటే ఎప్పుడూ లేనిది జాలయ్య కూతురిని పలకరించాడు - "ఎక్కడికి?" అంటూ.

ఆశ్చర్యపోయింది సీత. అసలా వేళకి ఇంటి పొలిమేరల్లోనే ఉండడు తండ్రి. ఉన్నా పంతంగి పాక దగ్గర ఉంటాడు - చీకటి పడే వేళకి చిన్నమ్మ రొట్టి, పచ్చిమిరపకాయలు, ఉల్లిపాయ అందిస్తే పాకలోకయినా రాకుండా బయటే తిని నులక మంచం మీద బోర్లా

పడుకుంటాడు. జాలయ్య అంటే చాలా గారాబం చేస్తుంది చిన్నమ్మ బాగా అలసి పోయి వచ్చిన రోజు - తన పనంతా అయాకా - వేడినీళ్ళు కాచి వళ్ళంతా తడి గుడ్డతో కాపడం పెడుతుంది.

ఇవాళ జాలయ్య మొదటి సారిగా సీతని అడిగే సరికి సీత ఆశ్చర్యంగా చూసింది. తన ప్రశ్న తనకే కొత్తగా వినిపించిందేమో జాలయ్యకి చెంబులో నీళ్ళు తుపుక్కున ఉమ్ముతూ "రాదారీ బంగళా వేపు వెళ్ళొద్దు" అనేసి లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ తర్వాత సీత చింత చెట్టువైపు వెళ్ళలేదు. రాదారీ బంగళా వేపే వెళ్ళింది. సాయంకాలం నాలుగు గంటలకే చుట్టూ పక్కల వాతావరణం నిద్రపోతున్నట్టుంది. చెట్ల మధ్య నుంచి నడుస్తుంటే పగలే కాస్త ఒంటరిగా అనిపిస్తోంది.

బంగళా చేరక ముందే నవ్వులూ, విదేశీ సంగీతం వినిపించాయి సీతకి. ఆమెకి రెండూ కొత్తే. మరి నాలుగు అడుగులు వేసి మలుపు తిరగగానే - తన కళ్ళని తానే నమ్మలేకపోయింది. బంగళా ముందు రంగు రంగుల గొడుగు నిలబెట్టి ఉంది. దాని కింద వాలుగా పడుకునే కుర్చీ - పక్కనే పెద్ద బక్కెట్ నిండా ఐస్. అందులో పెద్ద సీసా. తను ఒకప్పుడు పడుకున్న అరుగు మీద పెద్ద ట్రానిస్టర్ రకరకాల పాటలు పాడుతోంది. ఆ వాతావరణాన్ని సీత ఎప్పుడూ చూడలేదు. తనకి తెలియకుండానే ఆ దృశ్యం వేపు అడుగులు వేసింది. ఉన్నట్టుండి ఉప్పెనలాగ బంగళా వెనక నుండి ఇద్దరు వచ్చారు - ఒకబ్బాయి, ఒకమ్మాయి, ఇద్దరూ దాదాపు శరీరానికి అంటుకు పోయిన చిన్న లాగుల్లో ఉన్నారు. ఇద్దరూ బనీన్లతోనే ఉన్నారు. ఇద్దరు నల్ల కళ్ళద్దాలు పెట్టుకున్నారు. శరీరాన్ని పట్టి చూస్తే తప్ప తెలీనంతగా - ఇద్దరూ మగాళ్ళలాగే ఉన్నారు. కాస్త తేరిపార చూస్తే జుత్తువల్ల, బనీను లోంచి పొడుచుకొచ్చి కాస్త పాటి సౌష్టవం వల్లా ఒకరు అమ్మాయిని గుర్తుపట్టింది సీత. ఎన్నడూ ఈ ప్రపంచాన్ని చూడలేదు. ఆమెకి సినిమాలు తెలీవు. ఇంగ్లీషు పాటలు తెలీవు. ఈ వాతావరణం తెలీదు. అలా మగాడు ఆడపిల్లని ఎత్తుకోవడం తెలీదు - అతని చేతుల్లో ఒదిగిన ఆడపిల్ల అతని భుజం చుట్టూ చెయ్యి వేసి అతని పెదాల్ని అందుకోవడం తెలీదు. ఆ దృశ్యాన్ని చూస్తూ సీత వణికింది. ఆమెకి తెలీకుండానే కళ్ళనీళ్ళు తిరిగాయి. ఆమెకి తెలీకుండానే - ఆ సమయంలో వాళ్ళు తనని చూడకూడదని తెలిసింది. చటుక్కున చెట్టుచాటుకి వెళ్ళింది.

అబ్బాయీ, అమ్మాయీ ఇప్పుడు గొడుగు కింద కుర్చీలో వాలిపోయారు. తప్పు - కుర్రాడు వాలిపోయాడు. అతని మీద ఆమె వాలిపోయింది. సంగీతం వరసమారింది. ఇద్దరూ పక్కనున్న బకెట్ లోని సీసా తీసి అలానే తాగుతున్నారు.

సీతకి ఆ దృశ్యం చాలా ముచ్చటగా అనిపించింది. అదేదో తను ఊహించని గొప్ప ప్రపంచంలాగ కనిపించింది. ఆ ఆడపిల్ల ముందు చూసిన కంటె చాలా గొప్పగా కనిపించింది. బనీనులోంచి ఆ కుర్రాడి శరీరం పొంగుతోంది. ఇలాంటి ఆనందం ఉంటుందని సీతకి తెలిదు. వాళ్ళిద్దరి మాటలూ సరిగ్గా బోధపడడం లేదు. అలా ఎంత సేపు వాళ్ళని చూస్తూ కూర్చుందో తనకే తెలీదు. గొడుగుమీద పడుతున్న సాయంకాలపు నీరెండ క్రమంగా పల్చబడి - మెల్లగా చీకటి తెరలు ముసురుకోవడం ఆమెకి తెలీదు. ఉన్నట్టుండి బంగళా వరండాలో దీపాలు వెలిగాయి. కుర్చీలో ఉన్న ఇద్దరూ తేరుకున్నారు. ఆ అమ్మాయి అతన్ని వాటేసుకునే బంగళామెట్లెక్కింది. ఇద్దరూ లోపలికి బయలుదేరారు. మెట్లమీద నుండి చుట్టూ చూసి "వాచ్‌మన్!" అని అరిచాడు ఆ కుర్రాడు. నాళయ్యకి ఏదో చెపుతున్నాడు ఆ కుర్రాడు. నాళయ్య తలూపి పరిగెత్తాడు.

ఇద్దరూ గదిలోకి మాయమయారు. సీత చాలా నిరుత్సాహపడి పోయింది.. ఏదో గొప్ప అనుభవాన్ని ఎవరో లాక్కొన్నట్టు బాధ పడింది. చెట్ల పక్కనుండి రోడ్డు మీదకి వచ్చింది. నాళయ్య బాల్చీ పట్టుకుని పరుగున ఊళ్ళోకి వస్తున్నాడు.

"మామా!" అంది నాళయ్యతో అడుగువేస్తూ.

సీతని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు నాళయ్య.

"అరె సీతూ! నువ్విక్కడ –" నాళయ్య. అతనికి ఏభై ఏళ్ళుంటాయి. కాని ఏభైకే శరీరం బాగా ఒడలి పోయింది. అతనికి పెళ్ళాం లేదు. పిల్లలు లేరు. రాధారీ బంగళాకి ఎవరయినా వస్తే నాళయ్యకి పండగ. కారణం అక్కడికి వచ్చే వాళ్ళు సాధారణంగా విస్కీతో వస్తారు. చక్కని పట్నం భోజనంతో వస్తారు.

"మామా! ఆ బంగళాలో ఉంది ఎవరూ?" అంది సీత పరుగులాంటి నడక సాగిస్తున్న నాళయ్యతో అడుగులు కలుపుతూ.

నాళయ్య నవ్వాడు. ఊడిపోయిన ముందు పన్ను తెలిసేలాగ నవ్వాడు. "ఆరు మారాజులే సీతూ – వాళ్ళ మామ విశాఖ పట్టణంలో పెద్ద మారాజు. ట్రాలర్ కింగ్. ఈ అయ్య – మైనరు – అబ్బో – కోట్లమీద వ్యాపారం – అది సరే – బాపా ఎక్కడ?"

జాలయ్యకి, నాళయ్యకీ దోస్తీ, పంతంగి సారా కొట్టు దగ్గర వాళ్ళిద్దరికి ఖాతా ఉంది.

"ఇంటి దగ్గరే ఉన్నాడు"

"అన్నం తినొద్దని చెప్పు – బంగళాకి వచ్చెయ్యమను – సార్‌కి వేన్నీళ్ళు కావాల – ఆలస్యమయితే అరుస్తాడు" అంటూ పరిగెత్తాడు. సీత వెనక అప్రిగెత్తింది.

"ఆ దొరసాని ఆ సారు పెళ్ళామా?"

అడివి ప్రతిధ్వనించేలాగ నవ్వాడు నాళయ్య – నరాలు తెగిపోయేలాగ నవ్వాడు. కాళ్ళు తడబడి కూలబడేలాగ నవ్వాడు.

"బాపాని రమ్మను" అని చెప్పి – గుడి వెనక తన ఇంట్లోకి మాయమయాడు. సీతకి అర్థం కాలేదు.

దొరసాని ఆ సారు పెళ్ళామయితే నవ్వెందుకు?

మరునాడు ఆలస్యంగా లేచింది సీత. లేస్తూనే ముందు రోజు సాయంకాలం రాదారీ బంగళాలో దృశ్యం జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఎవరితోనూ చెప్పకుండా మంచం మీంచి దూకి చెట్ల మధ్య నుండి, గుడి దాటి బంగళా వేపు పరుగు తీసింది.

బంగళా అరుగు మీద నాళయ్య గుర్రు పెట్టి నిద్రపోతున్నాడు. బంగళా ఖాళీగా ఉంది. ముందు రోజు అనుభవాలకి గుర్తులుగా – నలిగిన దుప్పట్లూ, పాత బడి, మాగిన ఎక్‌లెయిర్ సెంట్ వాసనా గదిలో గుప్పుమంది.

ఆ వాతావరణం దిగులుగా కనిపించింది సీతకి. గడిచిపోయిన యవ్వనం గుర్తులాగ, మీద పడిన వృద్ధాప్యం మీద వెగటులాగ ఆ గది కనిపించింది.

తలగడ మీద లిప్‌స్టిక్ ఛాయలున్నాయి. గ్లాసులో విస్కీ, అవశేషాలున్నాయి. తడిసిన టర్కీ తువాళ్ళున్నాయి – వెరసి అలసిపోయిన పరువు, డస్సి పోయిన ముందు రోజు సాయంకాలం ఆ గదంతా పరుచుకుని ఉంది.

సీత మధ్యలో బల్లమీద కూర్చుంది. పక్కనే ఉన్న అలమరలో ఎర్రగా ఏదో కనిపించింది. చటుక్కున వెళ్ళి చేతిలోకి అందుకుంది. ఆపిలు పండు. సీత జీవితంలో ఆపిలు పండు చూడడం అదే

చేతిలోకి తీసుకుని – ఆబగా, ఆశగా ఆపిల్ కొరికింది. గోడకి శామ్యూల్ స్విఫ్ట్ గారి కాలం నుంచే వేలాడుతున్న జీసస్ వెలసిపోయిన పటంలోంచి నవ్వాడు. !!

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments